

Svar (29/5 96)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Det er fastsat i lov om patientforsikring, at Patientskadeankenævnet er ankeinstans for afgørelser truffet af Patientforsikringsforeningen. Patientskadeankenævnet er et offentligt organ, der er nedsat af sundhedsministeren med hjemmel i lov om patientforsikring.

Ifølge ankenævnets forretningsorden forelægges anken for Patientforsikringsforeningen, der herefter sender nævnet sagens akter tillige med en udtalelse om den indsendte klage.

Patientskadeankenævnet kan fuldt ud efterprøve Patientforsikringsforeningens afgørelse i en konkret sag, både hvad angår spørgsmålet om erstatningsberettigelse og spørgsmålet om erstatningsudmålingen.

Hvis Patientforsikringsforeningens afgørelse er behæftet med sagsbehandlingsfejl, der har betydning for nævnets beslutningsgrundlag, vil ankenævnet sædvanligvis afklare grundlaget. I specielle tilfælde kan ankenævnet i stedet vælge at hjemvise sagen til fornyet afgørelse i Patientforsikringsforeningen.

I henhold til sin forretningsorden kan ankenævnet endvidere tage stilling til klager over aktindsigtsspørgsmål vedrørende sager, som behandles i Patientforsikringsforeningen.

Ankenævnet har derimod ikke nogen almindelig tilsynsforpligtelse med hensyn til Patientforsikringsforeningens sagsbehandling. Ankenævnet kan f.eks. ikke behandle klager over Patientforsikringsforeningens sagsbehandlings-tid og klager over uhøflig optræden m.v.

Det skal nævnes, at Sundhedsministeriet ikke har adgang til at gribe ind i Patientforsikringsforeningens sagsbehandling i de konkrete sager, eftersom Patientforsikringsforeningen principielt har status som en privat forening.

For så vidt angår Folketingets Ombudsmand, kan det oplyses, at Ombudsmanden i forbindelse med en konkret sag har tilkendegivet, at Patientforsikringsforeningens status som en privat forening indebærer, at foreningen ikke er omfattet af Ombudsmandens virksomhed.

Spm. nr. S 2341

Til statsministeren (20/5 96) af:

Bruno Jerup (EL):

»Finder statsministeren som ligestillingens minister, at ATP's beregningsregler er rimelige, når de har som resultat, at kvinder skal betale dobbelt så meget som mænd i ATP-bidrag af deres vederlag som borgerrepræsentanter i Københavns Kommune?«

Begrundelse

Vederlaget for borgerrepræsentanter har nået en størrelse, hvor der skal betales ATP. Når det er umuligt at opøre arbejdstiden, beregner ATP en forventet arbejdstid ud fra henholdsvis den gennemsnitlige løn for kvinder og for mænd. Det har som konsekvens, at kvindelige medlemmer af Københavns Borgerrepræsentation skal betale dobbelt så meget som mænd, selv om man vel ikke som hovedregel kan gå ud fra, at kvinderne er dobbelt så flittige i deres parlamentariske arbejde.

Svar (30/5 96)

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg har indhentet nedenstående oplysninger fra Arbejdsministeriet, hvorunder ATP-loven henholder, og jeg kan henholde mig til Arbejdsministeriets besvarelse:

Reglerne om beregning af ATP-bidrag for personer med ukendt arbejdstid indeholdes i § 3, stk. 5, i Arbejdsministeriets bekendtgørelse af 6. marts 1996 om beregning af bidrag til Arbejdsmarkedets Tillægspension:

»Stk. 5. Hvis et medlems arbejdstid ikke kendes, udregnes det timetal, der lægges til grund for bidragsbetalingen efter § 1 for ét kalenderår ad gangen ved division af lønperiodens indtægt hos samme arbejdsgiver med en gennemsnitlig timeløn, som i 1996 udgør 101,59 kr. for mænd og 91,74 for kvinder.«

Denne beregningsmåde med forskellig timeløn for mænd og kvinder har altid været anvendt og har senest været overvejet i 1992, hvor Ligestillingsrådet anbefalede, at reglen om forskellig timeløn for mænd og kvinder fortsat skulle finde anvendelse under hensyn til, at kvinder er lavere lønnet end mænd. I rådets anbefaling indgik ønsket om ikke at forringe